

FARKAS ARNOLD LEVENTE

A test

*A próféta első verse
a gyomorból, Pócsmegyer,
tizenhét december egy,
péntek, amikor a temp-*

*lom nevét említi, a név-
telen templomét, az ősz-
re gondol a hallgatás,
el kell jutnia abba a*

*másik városba, ahol
nem laknak ismerősei,
talán szerencsésebb lett*

*volna rokonokra és üz-
letfelekre bízni ezt a
küldetést, ám tél van.*

*

*A próféta második verse
a gyomorból, Pócsmegyer,
tizenhét december kettő,
szombat, ám tél van, az*

*esztendő kegyetlen évszaka,
senki nem indul el isme-
retlen városok felé, a lé-
lek inkább a test mélyén*

*kerget kósza álmokat, az-
tán persze a sors, vagy a
névtelen idő, arra kény-*

*szeríti a tévedést, hogy
tengerbe vesse a végte-
lent, a szavak is hallják.*

*

A próféta harmadik verse a gyomorból, Pócsmegyer, tizenhét december három, vasárnap, a szavak is

hallják, hogy a türelem megbocsátható, mert bátorság kell ehhez is, az olyan mondatokhoz, ami-

nek nincs kiterjedése, semmi se több önmagánál, éppen ezért megle-

hetősen problematikus fogalom az azonosság, hiszen különböző a név.

*

A próféta negyedik verse a gyomorból, Pócsmegyer, tizenhét december négy, hétfő, semmi sem több, mint önma-

ga, az egyik egy távoli város emlékezete, a másik a tévedés illata, belebotlik a betűk formájába a kéz a

néma papíron, lemásolja a csönd a hallgatást, ahol férgek vannak, kell lennie

árnyéknak is, megeteted a disznót, a tűznek is enni adsz, minden elviselhető.

*

A próféta ötödik verse a gyomorból, Pócsmegyer, tizenhét december hat, szerda, minden elviselhe-

*tő, ha már a létezés em-
lékezetét ládikóba zár-
ta a kéz, az angyalé,
abban a városban ta-*

*lálkoztunk, amelyikben
örökké felkötöd magad
február tizenkilencedikén,*

*én éppen egy telefonfül-
kéből léptem ki, és fon-
tosabb volt az árnyék.*

*

*A próféta hatodik verse
a gyomorból, Szigetmonos-
tor, tizenhét december hét,
csütörtök, fontosabb volt*

*az árnyék, a te árnyé-
kod a havon, mint anyám
hangja a kagylóban, a
tenger szavához szeny-*

*nyes jelentés tapad, csil-
lagokat rejt a hajófenék,
kabátok hajtókájára te-*

*toválták gondos női ke-
zek, azt mondtad, fur-
csák ezek a mondatok.*

*

*A test kilencedik
verse, Pócsmegyer,
tizenhét december
kilenc, szombat, ha itt*

*vagyok, a név halott,
a gyümölcs hamis,
talán a lélek is
találatot kapott,*

*valótlanságot mond
a néma bolond,
nem éri rothadás*

*szentedet, udvaron
nyári nyugalom
egyre mélyebbre ás.*

*

*A próféta ezerkilencszáz-
hetvenkilencedik verse a
gyomorból, Pócsmegyer, tizen-
hét december nyolc, pén-*

*tek, a szűz neve a gyermek
fájdalmában illatozik, a
harminchárom osztható
hárommal és tizeneggyel,*

*nyugalmam helyére nem
jutnak el, semmi sem le-
het több, mint önmaga,*

*természetesen a természet
sem azonos az idegen vá-
rossal, nem éri rothadás.*

KÁNTOR ZSOLT

Antropológia

Johann Georg Hamann emlékére

1.

*Minden reggel újszülött az ember,
este meg hullá.
Olykor nehéz kedvet beszerezni
a nap elején. El kell hitetni a bensővel,
hogy érdemes legyőzni a külsőt.
Fantasztikus, hogy eddig ezt nem
vette észre. Pedig ez az apró
igazságdarab mindig is ott hevert*